

ART

El calendari artístic comença en aquesta tardor que avui ressenyem en què, deixada la feixugor de l'estiu que sembla moderar totes les activitats humanes —excepció de les d'embargament—, brollen una altra vegada les manifestacions i inquietuds i, en aquest cas, les mostres o exposicions del món cultural i artístic.

Els Concursos d'Art, han estat un trampolí per a molts artistes malgrat que, a vegades han estat polèmics. Però han aportat unes realitats i per això ha agafat ja certa categoria, el que cada any, coincidint amb les Fires i Festes de Sant Narcís de Girona, organitza la Diputació Provincial, i que ha arribat a la vint-i-dues edició.

Creat l'any 1952, pot ara presentar un balanç de noms, alguns dels quals aparegueren per primera vegada impressos amb motiu d'aquest Concurs, i que després han ocupat, i tenen, un lloc sobresortint dins la història de l'art Assenyalem, entre d'altres, el de Josep Beulas que després assolí el Premi Nacional de Pintura, Roca Delpec, Ramon Reig, Pere Gussinyé, Domènec Fita, Emília Xargay, Eduard Vila Fàbregas, Francesc Torres Monsó, Evarist Vallès, Rafael Bataller, Isidre Vicens, Leonci Quera, Joan Pericot, Josep Pujol, Joan Sibecas, Jordi Pujol, Josep Albertí, Rafael Griera, Esther Boix, Joaquim Marsillach, Jesús Portas, Clapera Maya, Joan Fuster, Lluís Carbonell, Marià Baig Minobis, Josep M. Vayreda Canadell, Enric Marqués, Pere Bech, Martí Sabé, Granados Llmena, Vilà Moncau, Sebastià Cngost, Francesc Fulcarà, Massot, Glòria Morera, Ramon Barnadas, Bosch Martí, Mercè Ferré, Jordi Curós, Martínez Lozano, Joan de Palau, Perpiñà Citoler, Santiago Roca Costa, Montserrat Llonch, Xavier Carbonell, Miquel Duran, Planas Puig, Conxa Ibàñez, Miquel Plana, Miquel Capalleras, Niebla, Jordi Gispert, B. Anson, Josep Ministral, Pia Crozet, etc. Són aquests noms que han aconseguit algun premi, i que, als Catàlegs de les exposicions que venen fent, fan constar aquest seu pas pel Concurs.

Quant als premis d'aquest any 1977, el veredict del Jurat, va ser el següent:

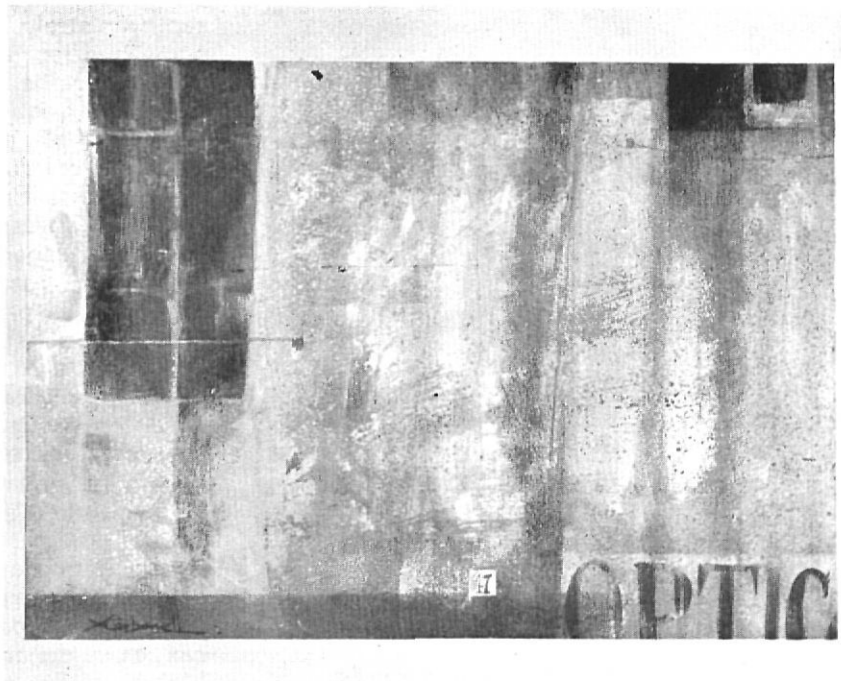
Per olis: Primer premi i medalla d'or a l'obra «Capvespre», de Ramon Pujolà, de Barcelona. Segon i medalla de plata per «Guerra, Càntir i Estovalles», de Pujol Avellana, de Barcelona. El primer premi d'aquarella fou per Xavier Carbonell, d'Olot i el segon per Dai Bih On, atíncat a Llers. De dibuix obtingué el primer premi Ramon Pujol, d'Albons i el segon en Josep Ministral, de Llers. En ceràmica es guardonà amb el primer premi a Isabel Adalid, de Llers i amb el segon a Lurdes Queralt, de Girona.

Un dels premis grossos és per a escultura, donat el primer premi a Agustí Panadès, de Manresa, mentre el segon era per a Pia Crozet, de Girona. A part, el premi únic per «Recerca», es va donar a l'obra presentada per Daniel Lleixà, de Parets d'Empordà.

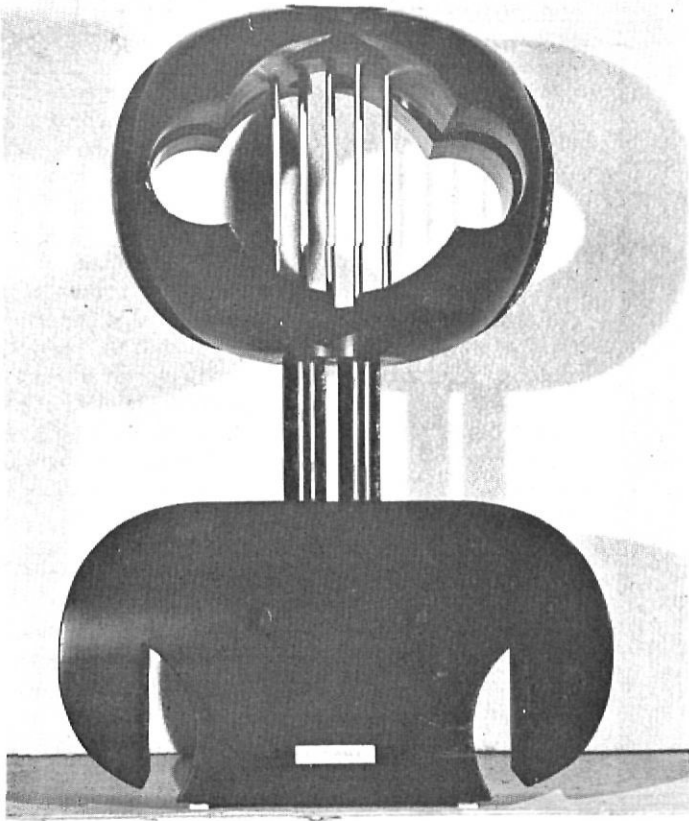
per
Miquel Gil i Bonancia

*1er. premi Oli
"CAPVESPRE"
per Ramon Pujolà,
de Barcelona,
del Concurs d'Art
de la Diputació*

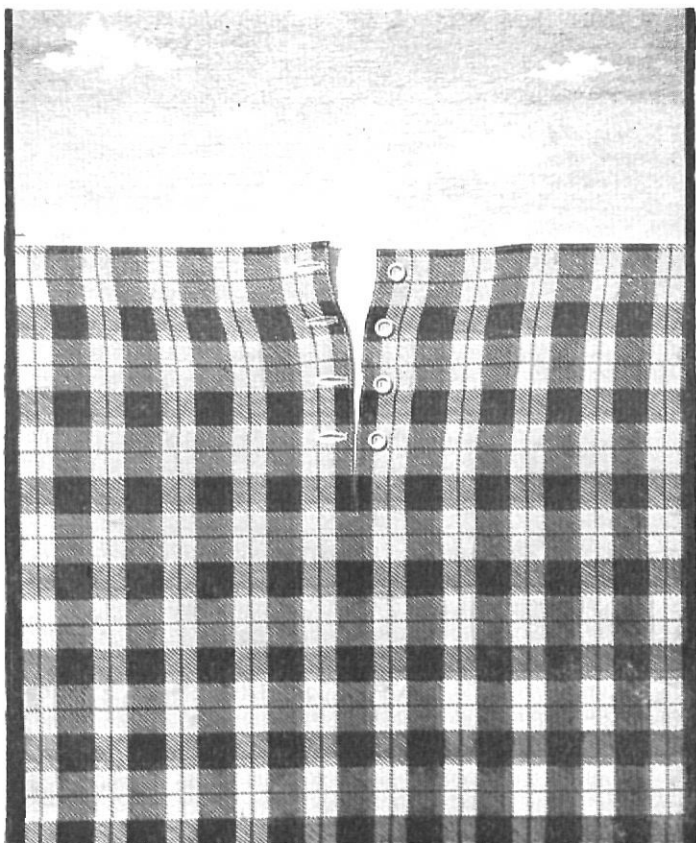
*1er. premi d'Aquarel·la
"OPTICA 17"
per Xavier Carbonell, d'Olot.*

1er. Premi Escultura
"METAMORFOSIS"
per Agusti Panadés
de Barcelona

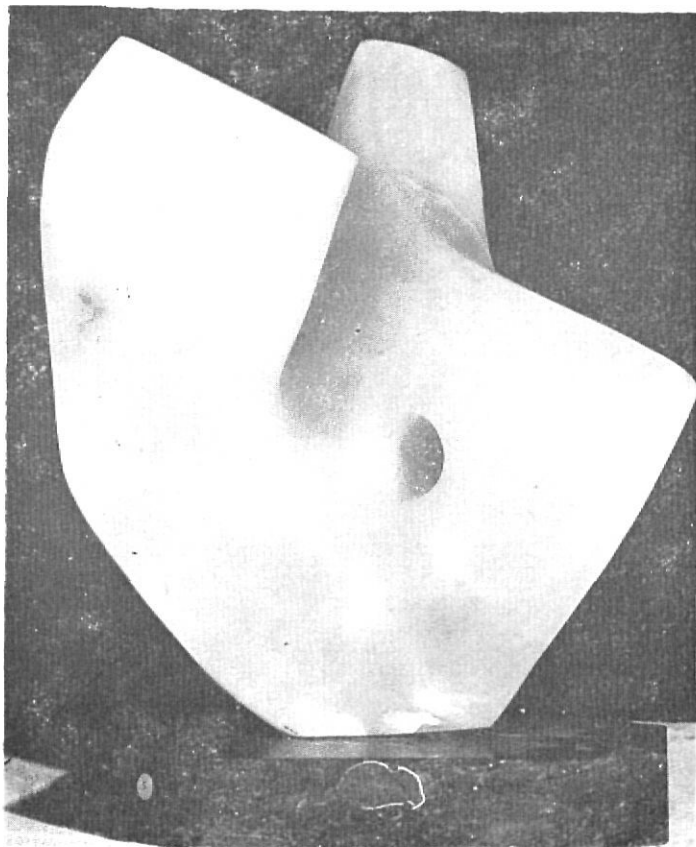

1er. Premi Dibuix
"SOMNI"
per Ramon Pujol, d'Albons

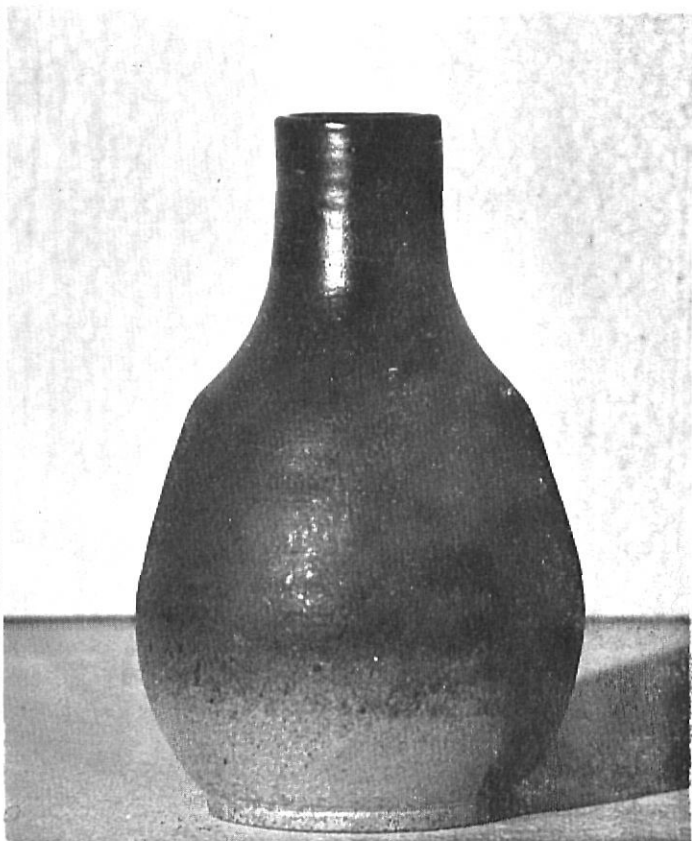

Premi Recerca
"DESBOTONAT PER UNA
SITUACIO QUALSEVOL"
per Daniel Lleixà
de Parets d'Empordà

2.º premi d'Escultura
ESCULTURA
per Pia Crozet, de Girona

2.º premi Ceràmica
"PAU"
per Maria Lourdes Quera, de Girona

«FIRA DEL DIBUIX D'OLOT»

La «Fira de Dibuix», que dins les Fires de Sant Lluç, té lloc tots els anys a la plaça Clarà, és, sens dubte, l'expressió més completa, total, d'art, si per a catalogar el mateix, volem fer-ho com a manifestació integrada de l'home, és a dir, donant entrada a l'aspecte humà, però també a l'espiritual.

Es clar que l'art, de per sí, és espiritual, malgrat això hem de reconèixer que el comportament humà, a vegades discrepa de l'obra aconseguida. Per això, no per vanitat i sols responent a determinades maneres de ser i per tant de comportar-se, hi ha artistes que viuen com aïllats del seu entorn i d'una manera específica, de la resta dels homes. Potser, segons com s'analitzi, és inclús una virtut, si bé a vegades, en el criteri dels altres, pot ser titllat com d'intent de separació que pot semblar a la vegada orgull. No es així i no assenyallem sols per mostrar la seva existència.

Si parlem d'això és per poder arribar a la deducció de que la «Fira de Dibuix d'Olot», és talment com si obrés de colador o filtre, perquè, tots els que hi acudeixen, estessin impregnats d'humilitat —més de senzillesa—, i allà sota els porxos de la plaça Clarà, rera d'una mena de taulell de botiga improvisat on hi posen els quadres i dibuixos, amb la il·lusió d'un que comença i necessita emprendre coneixença i diàleg amb els altres, hi trobem uns que hi acudeixen per primera vegada, però també, entre ells, barrejats amb ells, d'altres que havent aconseguit ja un lloc preeminent dins el món de l'art, segueixen compareixent-hi com a testimonis que són coneixedors de la Fira, és, no sols l'avant-sala, sinó també l'autèntica i constant receptora de les realitats artístiques sorgides de la inspiració, tècnica i expressió de tots.

Una Fira sens cap discriminació, ans al contrari, a la que hi acudeixen autèntics mestres de l'art, amb demostració de que aquest és més complet quan, junt a ell, hi han igualment les virtuts humanes. Que aquest és, potser, la millor aportació de la «Fira de Dibuix d'Olot», a l'expansió de l'art, i allò que millor pot explicar el fet que hi acudeixi tanta gent, per veure i fer-se seva, obra artística a bon preu. Tot això, malgrat que ploqui, com succeí aquest any.

L'ART A LES FIRES DE GIRONA

Talment com si fos l'aportació perquè les Fires mereixin el qualificatiu de completes, l'art hi és present de faïso significativa, potser per coincidir que, a la vegada, és l'inici de la temporada.

El «Palau de Caramany» inaugurat fa dos anys també en dies de fires, cerca noves orientacions, per fer més atractiu, si això és possible, el magnífic marc de les galeries. Orientació doncs, més d'organització que de fórmules. Una

major dedicació, obrint sempre mati i tarda i altres petites particularitats. Diverses obres de pintura catalana dels segles XIX i XX, van ser presentades en aquestes Fires.

A la «Fontana d'Or», es va seguir la tradició, i poguérem veure les obres incloses dins la primera fase de la «Mostra Provincial d'Art», que és com una convocatòria als artistes de les nostres terres.

Domènec Fita va presentar obra seva a la «Galeria d'Art 3 i 5», mentre a la «Sala d'Exposicions de la Caixa de Pensions» hi poguérem veure marqueteries de San Julián. A la «Sant Jordi», es presentà obra d'Aguilar Moré, l'artista afincat a Cadaqués. En la diada de Tots Sants, com ja varen fer l'any precedent, aquesta Sala organitzà una subhasta de pintures i antiguitats, amb un total de 130 obres, totes elles interessants.

PLASTICITAT I PARAULA

Si l'art pictòric, s'ajunta amb la poesia, o bé si és aquesta la que creant en primer lloc, es veu després completada per la pintura, ben segur que el seu resultat ha de ser més complet en l'enraïllament de l'esperit. I aquest és el cas que es dona en un llibre titulat «Un color per cada amic», amb peces de l'empordanesa Montserrat Vayreda i Trullol i que ha estat il·lustrat per l'olotí Miquel Plana, que va ser presentat a «Galeria Art-3» de Figueres.

Una troballa artística i bibliòfila, de la qual en dona compte la mateixa poetessa, que en el Pòrtic, ens diu: «...els dons benignes de la terra, aquesta terra nostra tan sovint masegada però que guarda encara tresors de solitud i de silenci que només poden abastir als qui, sense ésser poetes, saben cercar lluny del brogit que en escercla —laberint d'Ariadna del que tan difícil és trobar-ne la sortida—, la secreta vida dels boscos i de les muntanyes, la clarícia dels camps isolats, de les fonts amagades sobre la pell d'una naturalesa esquerpa, però que per ser-ho és la única que pot oferir-nos aixopluc intemporal en poder retrobar-nos, solitaris i tot, amb nosaltres mateixos, justament perquè sentint-la tan a prop, tan nua i aparentment inhòspita, ens abstreu de les lluites i cabòries quotidianes...».

Hi ha quelcom més que la descripció poètica dels colors de Montserrat Vayreda, hi ha els propis colors de Miquel Plana, i també aspectes de la nostra natura on s'hi troben aquests colors, i per això apareixen Serralades, Boscos, Oliveres, Ceps, Xiprers, Prats, Arbres, Camps, Aiguamolls, Flors boscanes, Fcnets i Blats, de la paraula i ritme de Montserrat Vayreda, i del ritme i color de Miquel Plana.

Un autèntic arc de Sant Martí, poètic per les paraules i sentiment de la poetessa, de la mà i colors de l'artista, per a assolir quelcom important dins les formes d'expressió.